

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSR /del/Ewa Maciejewska

Protokolant: Anna Redkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2011 r. , w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa Stowarzyszenia Towarzystwo Lexus w Poznaniu
przeciwko

Firmie Cukierniczej „Solidarność – rok założenia 1952” spółka z
ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- I.** uznaje za niedozwolone i zakazuje wykorzystywania pozwanej Firmie Cukierniczej „Solidarność – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o nazwie: „Regulamin Sklepu Internetowego www.sklep.solidarnosc.pl o treści: „Sklep nie ponosi odpowiedzialności za nieterminowe dostarczenie przesyłek przez firmę kurierską” (rozdział 5 pkt 4),
- II.** zasądza od pozwanej Firmy Cukierniczej „Solidarność – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie na rzecz powoda Stowarzyszenia Towarzystwo Lexus w Poznaniu kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- III.** nakazuje pobranie od pozwanej Firmy Cukierniczej „Solidarność – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwoty 600 zł (sześćset złotych) tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych,

IV. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanej Firmy Cukierniczej „Solidarność – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie.

/-/ SSR del. Ewa Maciejewska

U z a s a d n i e n i e

wyroku z dnia 21 lipca 2011 r.

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2010r. (data stempla pocztowego) powód Stowarzyszenie Towarzystwo Lexus z siedzibą w Poznaniu wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia zawartego w stosowanym przez pozwaną Firmę Cukierniczą „Solidarność- rok założenia 1952” spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie wzorcu umowy o nazwie „Regulamin sklepu internetowego” o treści: *„Sklep nie ponosi odpowiedzialności za nieterminowe dostarczenie przesyłki przez firmę kurierską”(Rozdział 5 pkt 4 Regulaminu)* oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w ramach swojej działalności gospodarczej prowadzi m.in. sklep internetowy. Oferując swoje usługi pozwana posługuje się Regulaminem zawierającym m.in. zakwestionowane postanowienie. Postanowienie to- zdaniem powoda- jako rażąco sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszające interesy konsumentów stanowi klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art.385¹ k.c. Przewiduje ono bowiem, w sposób sprzeczny z prawem cywilnym, wyłączenie odpowiedzialności przedsiębiorcy wobec konsumentów za nienależyte wykonanie umowy w przypadku posługiwania się przez niego osobami trzecimi w wykonaniu zawartej umowy.

Pozwana Firma Cukiernicza „Solidarność- rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie Smyk wniosła o odrzucenie pozwu oraz obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Motywuując swoje stanowisko strona pozwana przyznała fakt stosowania przez nią spornego postanowienia oraz jego abuzywności. Podniosła jednak, że wobec wpisania do Rejestru Klauzul Niedozwolonych klauzuli o nr 1895, pozew w

niniejszej sprawie winien zostać odrzucony- zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 19 grudnia 2003r sygn. akt IIICZP/03.W myśl tego orzeczenia powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza, od chwili wpisania postanowienia do Rejestru Klauzul Niedozwolonych, ponowne wytoczenie powództwa w tym przypadku, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie , w której wydano wyrok.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana Firma Cukiernicza „Solidarność- rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie w ramach swojej działalności gospodarczej prowadzi sklep internetowy .

Oferując swoje usługi pozwana posługuje się wzorcem umowy o nazwie „Regulamin sklepu internetowego www.sklep.solidarnosc.pl”.

We wzorcu tym zamieszczone jest postanowienie o treści: *„Sklep nie ponosi odpowiedzialności za nieterminowe dostarczenie przesyłki przez firmę kurierską”*(Rozdział 5 pkt 4 Regulaminu)

\Okoliczności bezsporne\

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd rozważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż zarzut pozwanej odnośnie niedopuszczalności wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie i konieczności odrzucenia pozwu, z uwagi na to, że zakwestionowana klauzula jest identyczna z klauzulą umowną wpisaną już wcześniej do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone pod nr 1895 - nie jest zasadny. Sąd podziela w tym zakresie przeciwny pogląd wyrażony przez stronę powodową, oparty na stanowisku orzecznictwa (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 80 /08 LexPolonica nr 1920973), iż rozszerzona

prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w związku z art.365 k.p.c.) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda przeciwko innemu przedsiębiorcy nie biorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Istnieje bowiem konieczność wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sytuacji, w której kontrola dotyczy postanowienia wzorca umownego (tożsamego lub zbliżonego

treściowo) ale stosowanego przez innego przedsiębiorcę niż ten, wobec którego zapadło orzeczenie zakazujące stosowania określonego postanowienia.

Przesądza to o dopuszczalności wniesionego w tejże sprawie pozwu i braku podstaw do jego odrzucenia.

Przystępując do oceny abuzywności zakwestionowanego w pozwie postanowienia wzorca umowy wskazać należy, iż w myśl art. 385¹§ 1 k.c. niedozwolonymi są takie postanowienia umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, o ile nie zostały uzgodnione indywidualnie i nie są postanowieniami określającymi główne świadczenia stron w sposób jednoznaczny.

Uznanie postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z obrotu wymaga zatem łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- postanowienie umowy zawieranej z konsumentem nie zostało uzgodnione indywidualnie, tj. konsument nie miał rzeczywistego wpływu na jego treść, nie podlegało negocjacom, lecz zostało ono narzucone konsumentowi,
- prawa i obowiązki konsumenta zostały ukształtowane w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy,
- postanowienie umowne nie odnosi się do określonych jednoznacznie głównych świadczeń stron.

W niniejszej sprawie bezsporny jest zarówno fakt stosowania przez stronę pozwaną wzorca umownego zawierającego sporną klauzulę, jak i okoliczność, iż klauzula ta była narzucana konsumentowi i nie podlegała indywidualnym uzgodnieniom. Postanowienie to nie dotyczy przy tym jednoznacznie określonych

głównych świadczeń stron w ramach umowy zawieranej w oparciu o krytyczny wzorzec .

Powyższe oznacza, że przesądzenia wymaga jedynie kwestia czy zakwestionowany zapis o treści: „*Sklep nie ponosi odpowiedzialności za nieterminowe dostarczenie przesyłki przez firmę kurierską*” kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy i istotnie ogranicza odpowiedzialność pozwanego względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, w rozumieniu art. 385³ pkt 2 k.c.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami.

Ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami w zakresie treści stosunku obligacyjnego, wyraża się w tworzeniu klauzul godzących w równowagę kontraktową stron (vide: wyrok SN z 13 lipca 2005r.I CK832/04, Lex nr 159111). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznać trzeba działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub braku doświadczenia, a więc działania traktowane powszechnie za nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych reguł, standardów postępowania.

Rażące naruszenie interesów konsumentów polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na ich niekorzyść (vide: wyrok SN z 13 lipca 2005 r. I CK 832/04, Lex nr 159111).

Sąd podziela stanowiska powoda, iż sporne postanowienie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów, a ponadto wyłącza lub istotnie ogranicza odpowiedzialność pozwanej względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Zgodnie z art. 385³ pkt 2 k.c. w razie wątpliwości uważa się , że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

W myśl przedmiotowego postanowieniem pozwany przedsiębiorca nie odpowiada za opóźnienia w dostarczeniu przesyłki przez firmę kurierską.

W ocenie Sądu, przedmiotowa klauzula prowadzi niewątpliwie do wyłączenia lub istotnego ograniczenia odpowiedzialności pozwanej wobec konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania w stosunku do zasad określonych w art.471 k.c. i następne.

Objęta sporem klauzula poprzez niedoinformowanie konsumenta może wywołać u niego błędne przekonanie co do zakresu przysługujących mu praw, możliwości dochodzenia przez niego ewentualnych roszczeń wynikających z zawartej umowy.

Podkreślić trzeba, że skoro pozwana prowadzi działalność gospodarczą nastawioną na zysk, to winna ponosić również ryzyko gospodarcze z tą działalnością związane, a nie przerzucać tego ryzyka na swoich klientów – konsumentów..

Zgodnie z art. 354 § 1k.c. określającym sposób wykonania zobowiązania- dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Stosownie do art.355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

Wbrew stanowisku pozwanej, nieuzasadnionym jest więc wyłączenie jej odpowiedzialności z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez podmioty, za pośrednictwem lub przy pomocy których, pozwany prowadzi swoją działalność (firma kurierska)

Reasumując przyjąć należy, że przedstawione ukształtowanie stosunku prawnego w przedmiotowym wzorcu umowy jest nieuzasadnione, gdyż godzi w dobre obyczaje (rzetelne traktowanie konsumenta, szacunek, zaufanie stron) i rażąco narusza interesy konsumenta (dezinformacja, wykorzystanie niewiedzy konsumenta).

Sporny zapis stanowi przy tym niedozwoloną klauzulę umowną w myśl art. 385³ pkt 2 k.c., wyłącza bowiem odpowiedzialność pozwanej względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, w stosunku do zasad ogólnych przewidzianych w art.471k.c. i następne w zw. z art. 355§ 2 k.c.

Mając powyższe na względzie Sąd, na podstawie art. 385¹§1 k.c. w zw. z art. 385³ pkt.2 k.c. uznał sporne postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479⁴² zakazał ich wykorzystywania w obrocie.

O wysokości opłaty sądowej od pozwu i obciążeniu nią pozwanej na rzecz Skarbu Państwa, orzeczono na podstawie art. 26 ust 1pkt 6 w zw. z art.113 ust.1 oraz art.96 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto, stosownie do wyniku sporu, na zasadzie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.)

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanej zarządzono na podstawie art.479⁴⁴kpc

/-/ SSR (del) Ewa Maciejewska